

Negyven nap Dél-Amerikában – Epilógus III. (1980)

2011 január 01. Flag

Szöveg méret

Mentés

-
-
-

- [0](#)

Még nincs értékelve

Mérték

Milyen jó, hogy a derék Menotti kapitány csak a Coppa de Oron látta a mieinket játszani, s nem később, mert ebben az esetben visszavonja a korábbi meghívását... Hát szó ami szó, a San Lorenzo és a Newells Old Boys betyárul tönkretette a korábban szépen kialakult túramérleget.

[NEGYVEN NAP A TÚLSÓ FÉLTEKÉN \[1\]](#)

[Mégsem vágják darabokra Friedmanszky kalapját](#)

[Hargitai Károly, Pusztai László, és Ebedli Zoltán elbeszélése után, szabadon \[1\]](#)

Persze, ha ezeket a kevésbé neves, az elzékenél kisebb tudású ellenfeleket is legyzték volna játékosaink, ha ellenük is olyan szívvel, akarattal, ugyanolyan becsvágygal küzdenek, mint a márkám, patinás együttesek ellen, ha ezeken az összecsapásokon is annyi energiát, hajtóerőt tudtak volna felvonultatni, mint korábban, akkor valószínűleg ez lett volna a világ „nyolcadik csodája”, s megdől egy korábbi elmélet, miszerint a mi futballistáink, ha nagyon megszívják magukat, ha nagyon odafigyelnek, ha módfelett akarnak, akkor képesek meglepő eredményekre, akkor még a legjobbakat is megszorogtatják, ám ha már úgy érzik, van már egy-két jobb eredmény a hátuk mögött, akkor rögvest kiengednek... Már nem tépik magukat, nem küzdve játszanak, hanem csak játszózni próbálnak. Egy kis lokni ide, egy cicoma oda, ami sajna, jelen helyzetünkben még nem áll jól nekünk, mi több, általában csak bajt hoz ránk.

A csoda tehát e téren még várat magára, továbbra is hők maradtunk önmagunkhoz. A végére ellobbant a korábbi tész, már korántsem volt olyan fegyelmezett csapatjáték, mint eltte, lankadt a figyelem. Mindezek mellé objektív okok, is társultak: sokasodtak a sérülések, a sok utazás, a hosszúra nyúlt túra fáradalma, idegfeszültsége mindinkább kiütközött.

A San Lorenzo elleni mérkzésen például kis híján új kapust avatott a csapat – Tepszics személyében. Eldei, a hivatásos kapuvédők ugyanis harcképtelenné vállak. Kovács kapusnak felszakadt a lábszára, össze kellett varrni. Kakas pedig a vállát fájlalta, olyannyira, hogy alig bírta emelni a kezét. Mit volt mit tenni, megkezdődött Tepszics gyors átképzése. Az edzéseken már figyelemre méltó dolgokat mvelt a háló eltt, végül mégsem került sor a bevetésére, mert Kakast Gyarmati doktor valahogy „összedrótózta”, s így vállalta a védést. A súlyos vereséget viszont még a „félkez?” kapusra való hivatkozás sem menti.

Bolívia volt,

az utolsó eltti állomás, s ez a látogatás sem kecsegtetett túl sok jóval. Itt ugyan a magyar válogatott már egyszer elverte a hazaiakat, de azok a közelmúltban nem egy nagy „skalpot” ejtettek itt, a felhők közelében. Nagy csapatok, többek között a brazilok is vérz orral távoztak, s s r? esküdözés közepette fogadták meg, hogy még egyszer a közelébe sem jönnek e tájnak, így aztán a ligaválogatott tagjai sem repestek a boldogságtól, amikor leszálltak — mit le, „felszálltak” — a tengerszint felett 4000 méterre lévő repülterre. Az elzetes hírek nem túloztak, ebben az országban nem lehetett csak úgy összevissza ugrabugrálni, itt nem dúskált oxigénben a lentről jött látogató.

Santa Cruzban még hagyján, ott még elviselhet? a dolog. Az Oriente ellen gól nélküli döntetlenre is futotta. De fent... La Pózbán, ott tényleg más világ volt. Mivel viszonylag rövid időt töltött itt a csapat, a játékosok szervezete nem tudott átállni, igazodni a megváltozott körülményekhez, így majd mindenki végig fejfájással, kisebb szédüléssel, hányingerrel küszködött. Enni sem kívánt senki, a mérkzésen pedig egy ideig jószerével csak bóklásztak fel s alá a mieink. Nagy sprintekről, oda-vissza rohangálásról szó sem lehetett, gondosan be kellett osztani azt a kis, levegőt, ami egy-egy f?re itt jutott. Mire erre úgy ahogy rájött a társaság, már három gólt berámoltak a hazaiak. Szünet után már egy góllal megúszták a mieink, sőt rúgtak is egyet. Az biztos, ez a találkozó sem került be a portya maradandó emlékei közé. Annál inkább maga a város.

A legmélyebb

benyomást a nagy vásárlónegyed tette a társaságra. Amikor felsétáltak a meredek, szűk utcák labirintusába, szinte lenyűgözte őket a kép. Mindenütt az út mentén, állványon, padon, pokrócon, földön, kézben, háton, fejen, kéz alatt, mindenféle portéka kínálta magát eladásra. Békésen megfért egymás mellett a zsidó csecsebecsével, a rézbűri indián népi faragásaival, a kifőzdés, a modern műszaki cikket árusító boltos, a hentes, a borbély, a búr, a búr a bárkalappal...

Egy alacsony lócán teásfazék füstölgött. A fazék mellett gyanús külsejű ivóedények, valamint a tulaj foglalt helyet, aki szemlátomást önálló vendéglátóipari egységet képviselt. A játékosok nem palástolt kíváncsisággal álltak körül, mert étek a vágától, hogy közelebbre is megismerkedjenek vevőkörével. Nos, nem vártak hiába, hamarosan jött egy vendég. Korát első látásra nehéz volt megsaccolni, mivel vállig érő, csapzott haja, s rőt bajusza és szakála alól napszitta arcából alig látszott valami. Ruhája sem a legelőkelőbb szalonból került ki, s az, hogy mikor, arra még következtetni sem igen lehetett.

Odatelepedett a lócára, a „séf” töltött neki a füstölget folyadékából, a férfi pedig lassan kortyolgatott. Kissé ragadós kezeit gondosan beletörölte a hajába, lábát hanyagul keresztbe vetette a térdén, úgy sziesztázott. A fiúk meg csak nézték, tetőtől a talpáig, s egyöntetű volt a megállapítás: ez az ember egészen biztos, hogy évekig gondosan megúszta a lábmosást. Ilyen fekete talpakat eddig még soha senki sem látott.

Odább egy mesztic húst mért. Szabylaszter kését lekanyarított egy jókorát, s már nyomta is a vevő kezébe, míg karnyújtásnyira lomposan figyelte sóvár szemekkel mozdulatait. Nagyokat szagolt a levegőbe, mint „aki” igyekszik legalább a hús illatával jóllakni. Aztán, amikor beigazolódott az a feltevése, hogy ezúttal sem neki készül a csemege, mélabúsan pislogott néhányat, majd megnyalta a szája szélét, azzal is azt az illúziót keltve, hogy evett. A hatalmún piac, élt, lélegzett, nyüzsgő, sokszínű forgataga lebilincselte a fel, s alá kószáló magyar labdarúgókat. A nagy séta után közös volt a vélemény, hogy ez alighanem a világ egyetlen olyan bevásárló központja, ahol mindent tehet kapni.

Kivéve — levegőt.

Mexikóba,

az utolsó helyszínre, késve érkeztek, emiatt a tervezett két mérkőzésből csak az egyikre került sor. A hazai utánpótlás válogatott volt az ellenfél. Minden jó, ha a vége jó, tartja az örökbecsű közmondás, s tartotta Friedmanszky Zoltán vezető edző is, akit az utolsó taktikai értekezleten ékes szavakkal ecsetelte, hogy milyen szép dolog lenne győzelemmel feledtetni az utóbbi néhány gyatra eredményt. Milyen mán lenne győztesként, fűtűrészve hazatérni. Hangsúlyozta, hogy ez ügyben áldozatokra is képes. Végül abban maradtak, hogy amennyiben megverik mexikói fiatalokat, az edző köteles végignézni, amint a játékosok késsel vagy ollóval apró darabokra vágják kedvenc kalapját. Sőt, nem csupán végignézni köteles, hanem közben vidám dalokat is énekelnie kell. A „dopping” erős volt, egy ideig törte is magát az együttes. Aztán kaptak egy gólt. Még mindig törte, mind hevesebben kitámadott, egy kontrából újabb gól jött össze és vége...

A kalap pedig ma is él és virul.

Hazafelé a mexikói öböl felett az óriás DC 10-es egy rövid, de heves viharba került. A légikisasszonyok csendes imát mormoltak, így képzelhető, mit éltek át a légiutat kifejezetten győző labdarúgók. Szokolai László akkor nehezen hitte, hogy valaha leszálnak még, de megnyugtatták a hidegvérűek, miszerint a légiközlekedés történetében még nem volt arra példa, hogy egy gép a légtérben fent maradjon.

Hazaérkeztek. S mivel a végén már egy kicsit beleszoktak, kikaptak edzőmeccsen a BKV Előretől...

Várkonyi Sándor

(Vége)

- Hargitai Károly naplója -

www.tempofradi.hu - A Flag Polgári M?hely partnere

Ajánló
